

Felvidéki Híradó.

KÖZMŰVELŐDESI, SZÉPIRODALMI, IPAR-, KERESKEDELMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP
MEGJELENIK MINDEN VASÁRNP.

Előfizetési árak:

Egész évre	4 frt
Fél évre	2 »
Negyed évre	1 »

Felolós szerkesztő: **Felér János.** Főmunkatárs: **Révész Lajos.**
Kiadóhivatal: a turóc-szt.-mártoni „Magyar Nyomda”.

A lap szellemi részét illető közlemények a szerkesztőségre, hirdetések és előfizetések a kiadóhivatalra címezve Turóc-Szt.-Mártonba küldendők.

Magánhirdetések legutányosabban, árszabály szerint. Hivatalos hirdetések díja: 100 szög 2 frt, ezentúl minden megkezdett száz szónál 60 krral több.
Lapunk számára hirdetések elfogad a „Reuter ügynökség és a Magy. Távir. Iroda” hirdetési irodája Budapest, Granátos-utca 1. szám.

A magyar név.

A magyar név úgyszólván politikai hitvallása a magyar embernek. Kétség nem férközhetik annak magyarságához, magyar érzelmeihez, kinek a neve magyar, mert hiszen, ha nem akarna magyar lenni, van rá mód, hogy nevét megváltoztassa.

Sokan azt mondják: »a név nem határoz, jobb magyar vagyok idegen nevémmel, mint bárki más!« Ezt többnyire csak mondják és nekünk el kell hinnünk, mert hát mondják. De miért nem demonstrálják azt láthatóan, miért nem bizonyítják be tettel is? Miért hivatkoznak apjukra, nagypapjukra, hogy ezek tisztelettel viselték nevüket? Hiszen ez nem zárja ki azt, hogy azok németek, tótok stb. voltak s így szépen megelégedtek nevükkel.

Az újabb generációnak azonban, a mely büszkén valija magát magyarnak, de azért megtartja azt a nevet, a melylyel től vagy német előde szintoly büszkén utasította el magától a magyarság gyanúját — ennek az ifjabb nemzedéknek oly magaslatra kellene törekednie, a hol elmarad a konzervatív szokás, a hova nem követheti őt a szűkkeblű feudális előítélet, a hová egyedül a nemzeti géniusz emelkedhetik vele; szóval, szakítani kellene a megszokással, nem kellene törődnie az előítéletekkel s látható cselekedetekkel kellene bebizonyítania magyarságát.

Nemcsak a nemesség, de a név is kötelez. Magyar nevű ember nem tagadhatja el soha magyarságát, nemzete, hazája iránti kötelességeit nem kicsinyelheti, nem mondhatja, hogy nem magyar, hiszen neve meghazudtolná.

A névmagyarosítás hűségeskü, hazafiúi fogalom. A mi a névmagyarosítás két főakadályát illeti, egyik a megszokás, melylyel hamar végezhetünk, a mennyiben az evvel való szakítás oly csekély kelemetlenséggel jár, hogy ily fontos dolognál komolyan számba sem vehető.

Az előítéletek ellen sokkal nehezebb küzdelmet kell vívni, mint az aránylag józan, polgári megszokás kényelme ellen. Az előítéletek

rendesen a nemesség köreiből gyökereznek, a konzervatív, nevére féltékeny arisztokráciában.

Ezek némelyike egy-egy mérges kirohással könnyít abbeli bossúságán, hogy véletlenül egészen homályos származású polgar-ember merészkedik az ő fenkölt névét fölvenni. Azt elfelejtik azonban, hogy polgárember is szerezhet hírt, fényt és dicsőséget nevének s még sem akadályozhatja meg, hogy ezt teljesen obskurus ember föl ne vegya. Ezzel nem akarunk biztatni senkit, hogy a hiresebb nevek közül válaszcson magának, csak nem tartjuk elég érdemesnek a dolgot oly nagy jajveszéklésre.

Vannak urak, a kik igen féltik a történelmi neveket a névmagyarosítástól, elannyira, hogy rémeket látnak, némelyike megesküszik rá, hogy a rendőri hírek közt olvasta, hogy: „Zrinyi Miklós zsebtolvajlásért Szigelyvárt elfogták.” Meglehet, hogy az újságok csakugyan közöltek ilyen rendőri hírt. Meglehet, hogy csak sületlen tréfa volt. De azért a király mégis szobrot állt a szigetvári hősnék, a mi elég világosan bizonyítja, hogy a rendőri hír nem ártott a dicső név emlékeztetének.

Az ilyesmin kár olyan nagyon főnnakadni. Az utóbbi időkben akárhányszor olvashattunk történelmi neveket (nem magyarosítottakat) a törvényszéki rovatokban, de csakhamar napirendre térünk felettük, mert hiszen a történelmi nevek viselői is csak emberek.

Ezek az alakok nem fogják az immár lendületet vett névmagyarosítás szabad folyását gátolni, e tekintetben nyugodtak vagyunk.

Ha igaz az, hogy a vezetéknevek arra szolgálnak, hogy az embereket egymástól megkülönböztessük, el kell fogadnunk azt is, hogy a nevek szerint különböztessük meg az emberek nemzetiségét is. S éppen e tekintetben szenvedünk rövidséget mi magyarok, a mennyiben, ha iradalmunk, tudományunk vagy művészetünk valamely jelesének idegen hangzású neve van, bizony legtöbbször nem is tekintik magyarnak, pedig minden ily eset érzékeny veszteség kultúránk külföldi híret illetőleg.

Éppen ezért vesz a külföld oly lassan s nehezen tudomást rólunk.

Még ezelőtt néhány évvel is nagy örömmel fogadta, üdvözölte és lámogadta a sajtó és közvélemény a névmagyarosítás eszméjét, nem kutatta okát, nem is aggódott a jövő és a következmények miatt. Ma, mikor tömegesebb névmagyarosítással találkozunk, mikor az úgy már nagyobb lendületet vett, előállnak a hamis próféták, kezöket tördelik s jajveszékelnek: mi lesz ebből? mi lesz Zrinyi, Hunyadi nevéből? mintha ezeknek a neve védelemre szorulna.

Bizunk a magyar nemzeti szellemben, melyet éppen ez idő szerint méltótt Nyugat legsóvénebb fejedelme, bizunk a hazafiságban, mely meg fogja győzni a kételkedőket s kishitűeket arról, hogy a névmagyarosítás belső tömörülést, egységet, egyöntetű magyar társadalmat fog teremteni a mostani tarka magyarság helyett.

Telkes Simon.

Törvényhatósági közgyűlés.

Turóc vármegye törvényhatósága f. hó 14-én délelőtt tartotta rendes őszi közgyűlést, Justh Kálmán főispán úr ő méltósága elnöksége alatt.

Főispán úr ő méltósága elfoglalván elnöki székét, emelkedett hangulatú beszédében méltatta ama, hazánkra nézve korszakalkotó eseményeket, melyek a legközelebb multban minden igaz magyar ember szívét a legnagyobb örömré hangolták. Ilyen események: a szimpátiikus, hatalmas és dicső fejedelemlnek, II. Vilmos császárnak fővárosunkban, felségs királyunknál tett látogatása, a midőn a budai várakban ő mondott feletünk itéletet, még pedig úgy, hogy egyúttal bemutatta II. Vilmos császár az ő hódolatát az előtte hódoló magyar nemzetnek. A másik vezetes esemény a román királynak ugyancsak Budapesten felségs királyunknál tett látogatása. Végül, midőn a nemzet már a szokottnál boldogabbnak érezte magát, bekövetkezett Felségs királyunknak a magyar miniszterelnökhöz intézett leirata, a királyi ajándékozó levél, mely történelmünk tíz kimagasló alakjának emléket lesz hivatva az utókor előtt megőrizni. Mindezen események által indíttatva, indítványozta főispán úr ő méltósága, hogy ő cs. és kir. fel-

A „FELVIDÉKI HIRADÓ” TÁRCÁJA.

Fáj-e még . . . !

Elbeszélés.

Irtai Révész Lajos.

— A „Felv. Híradó” eredeti tárcája. —
(Folytatás.)

Aztán folyt minden a természet örök, változatlan törvényei szerint.

A fiatal férj, aki lelkeinek minden idealizmusát vitte bele a házasságba, észre sem vette, hogy ezt az idealizmust hogyan emésztí meg lassan-lassan az élet prózája.

Eljénte észre sem vette, hogy többet vannak az emberek sokadalomban, mint egyedül; mert a legnépesebb tömegben sem látott mást, mint akik szívenek oltarképvé emelt őszinte, becsületet szerelme. Később megszokta ő maga is a népes társaság, mert látta, hogy ifjú felesége napról-napra boldogabb, virulóbb, hajósabb e változatos élet folytán.

Elihitte magával, hogy a boldog élet titka csupán annyi, hogy mindenben gyönyörűséget találjunk, ami az újság ingerével hat; mindennek örvendeni tudjunk, ami változatos.

Pedig én édes jó Istene! hogyan kívánhassunk attól állandóságot a szerelmeben, aki minden másban a változatosságot szereti?!
Rakói Béla annyira imadta feleségét, hogy teljesen megelégedett elveiről, melyeket annakelőtte a hazaszeletről alkotott.

Azt hitte valaha, hogy az a kicsiny világ: az otthon, kárpótolja az embert, ha a nagyvilágtól lehetőleg távol tartja magát; — és ime, látja, hogy az a kerülni óhajtott nagyvilág pótolhatatlan, mert felesége is, ő is, csak abban találnak kelő szórakozást, kelő változatosságot.

Előre alkotott ábrándjaiban úgy képzelte el, hogy majd ha ő haza megy, a kis feleség egy meleg öléssel, egy forró csókkal közeledik hozzá — és neki olyan jól fog esni az edes, bizalmas családi tűzhely melegénél cfoeszélni, hogy milyen hideg, milyen hideg van ott kint; — és ime, tapasztalja, hogy eszükbe sem jut ez az edes, bizalmas közeledés, mert felesége is, ő is annyira kimerülnek az örökös változatosság izgalmaiban, hogy jól esik halgatniok; jól esik nyugodtan csendben pihenniök.

Aztan — elmulva a mámor, mely lelkét eleddig lekötve tartotta — kezdett elégedetlenkedni sorsa ilyenén változásával.

Vége van pedig örökre a családi élet bensőségségének, ahol a házastársak egyike összehasonlítottat tesz sokáig apolt ábrándképei és a való élet prózája között. Mert ezek többé kevésbé mindig ellentétei egymásnak.

Az ő összehasonlításának eredménye az volt, hogy igen nagyon ellentétei egymásnak!

Hízen nem volt ő ellensége sohasem a társaságnak; szeretett összejönni az emberekkel, akikkel eszmét cserélhetett; mulatni is elmulatott, mikor megkivanta. De az a társaság, melybe ifjú feleségével belekerült, igen hamar unalmassá vált előtte.

Üres léhaság, csupa merő külsőség, meg ember-szólás: ennél egyebet soha nem látott a társaság azon rétegében, melylyel érintkezett. Bamulta az embereket, hogy napról-napra összejönnék, végig játszák üres szerepeiket — és nem kacagnak egymás szemébe. Meg-csomórlított az októl az emberektől, akikkel együtt kellett élnie.

Kellett; mert az az eleven, szép asszony nem volt képes egy napra sem nélkülözni gyermekkorától megszokott társaságát. Abban érezte magát igazán elemében; kedvesége, elevegsége, szépsége megkét-szereződött, amit közéjük jutott. És elejente boldognak érezte magát, hogy az ő felesége a középpont, a kedvenc, a hangadó. Még azt is elnézte, hogy a legtöbbször alig juthatott közel hozzá a társaságban.

Mindaddig fel sem vette, míg a társaság egyes tagjait a többiek föl nem kezdte emelni a szép asszonyt. Hanem, amikor azt vette észre, hogy Goda Elemért, azt a nagyon felkapott, divatos fiatal orvost annyira kitünteteti, hogy még abban a társaságban is feltűnt, akkor kezdte őt is elhagyni türelme.

ségéhez, legmelyebb és legészintebb hálájának kifejezésére a törvényhatóság hálá-feliratot küldjön. Indítvány egyhangulag elfogadtatott. Indítványozva továbbá, hogy báró Bányász megyei miniszterelnök úr ő nagyméltóságához, mint a Duszó kormányának elnöke, és közösen felirat intézessék. Ez indítvány Pieter Ambrus törvényhatósági tag ellenvéleménye és Keveczky István főjegyzőnek az indítványt pártoló s közjogi felvilágosításra célzó szavai után, — általános lelkesültség között elfogadtatott.

Ezután felolvastattott dr. Wlassics Gyula vallás- és közoktatásiügyi miniszter úr ő nagyméltóságának a főispán úr ő méltóságához intézett levele, melyben felkéri, hogy a turóc-szt.-mártoni állami iskolák érdemes igazgatójának, Boldis Ignácnak, a király ő felsége által kegyesen adományozott Ferencz-József lovagrend keresztjét a hozzátartozókkal együtt átadni szíveskedjék. A főispán úr ezután egy szép beszéd kíséretében, melyben hangsúlyozta, hogy az érdemes igazgató tanügyi és társadalmi munkásságának ő is szentanyja volt, feltűzte a kintintett igazgató mellé a rendjelet. Erre Boldis Ignác igazgató az alábbi, a vezetése alatt álló tanári karnak is jól eső esimes beszédet intézte a törvényhatósághoz.

Méltóságos Főispán Úr!

Tekintetes Vármegei Közigyűlés!

A legfelsőbb helyről történt kintintésemnek így előkelő helyre, így ünneplés alkalmán, e nemes vármegei törvényhatósági bizottságának színe előtt való átnyújtásáért fogadja Méltóságod szíven mélyből fakadó hálás köszönetemet. Egyáltalán kérem Méltóságodat, engedje meg, hogy mint tagja e törvényhatósági bizottságának bátorokat vehessek magamnak a következők szerény szavak elmondására, előre is hoesinatot kérvén, hogy a Tek. Vármegei Közigyűlés szíves türelmét néhány pillanatra igénybe veszem.

Tizenhét éve mult annak, hogy e szép vármegei vadregényes bérceit először pillantottam meg. Azóta elmondhatom, hogy bár távol vidékről származtam ide, fia lettem e vármegei, a vármegei édekői az én érdekeim is, s az elmúlt — aránylag elég hosszú idő alatt egyetlen egységet sem jutott eszembe, hogy az itt megkezdett munkát félbeszakítsam s azt másutt, más megyében folytassam. Elmondhatom azt is, hogy Turóba jobban szellemem, a gondviselés különös kegyelme vezért, mert itt alkalmam nyílt egy nagyfontosságú kultur-intézményt bőségtől — megalapításától — kezdve vezetni, fejleszteni: szóval a magam tereit szerint szinte egészen megalkottam. A vármegei igen tisztelt közönsége tanítja volt annak, hogy a munka nem volt könnyű, de — hála a gondviselés kegyelmének — a várt sikert sem maradt el, mert ime azon kívül és ritka szerencsében részesültem, hogy a végzett munkát Ő Felsője, apostoli királyunk, jutalomra érdemesnek kegyes volt találni. Való igaz, hogy az elmúlt évek alatt iskoláink megörösödtek, fejlődtek, sőt virágzásnak indultak: de halgasz volna tölem, ha az egész sikert csak magamnak tulajdonítanám, és hálatlanásig volna tölem, ha meg nem emlékezném azon tényezőkről, melyek e munkámban segítségemre voltak s melyek a sikert lehetővé tették. A vagy ha a esemete, melyet a kertész ültet el, gondosan ápol, ha — mondom — a esemete megfogamzik, gyökeret ver, szépen fejlődik, kiállja az idő viharait és terelvényfárá növekedik: vajjon a siker érdeme kizárólag a kertészé illik meg? Bizonyára nem. A siker nagy részben függ a talajtól, melyet milyeni, öntözni és porhanyítani kell, de függ a napfénytől, mely szint az a fömlőjaink s megművészt a koronáját. Eme ünneplés

pillanatban, midőn alattvalói hűséggel és legmelyebb hódolattal hajlom meg a trón legmagasabb kegye előtt, mikép felelkezhetem meg az én hű munkatársaimról, kollégáimról, kik velem együtt mivelték a kezdetben nem épen kedvező talajt, s ápolták, védelmezték a gyenge esemett? És mikép felelkezhetem meg e vármegei lelkes közönségéről, a melynek, élén a főispán úr ő méltóságával, ez intézmény kezdettől fogva dédelgetett kedveltje volt, s mely közönség az iskola alapítását, kitűzdelmes évit, fejlődését, majd virágzását eleinte hazafias aggodalommal, majd fokozódó részvétellel, meleg érdeklődéssel, végül hűszke hazafias örömmel szemlélte? S ha mi adtuk a munkát, mi voltunk a hű kertészek, úgy — mivel az emberi életben a részvét s a szeretet az, mi a növénynek a napfény —, úgy a vármegei lelkes közönségének őszinte rokonszenvé, meleg pártolása volt a napfény, mely a esemete lombjainak élénk színt adott s terelvényessé növesztette koronáját. Milyen érzetem ezt mindig, de érzem különösen a jelen pillanatban, s ép ezért szerény szavaim végzetekor hálás köszönetet mondok egyfelől a főispán úr ő méltóságának, s általában a megye közönségének ez őszinte rokonszenvért, másfelől szeretett karsársainak eddigi hű támogatásuk- és ragaszkodásukért.

Ezek megtörténte után főispán úr ő méltósága a közgyűlést megnyitottnak jelentvén ki, mint első tárgykövetkezett Beniczky Kálmán alispánnak jelentése az elmúlt negyedévről.

A tárgysorozat többi számai egyszerűen tudomásul vettettek az állandó választmány által hozott határozatok értelmében, csupán Turóc-Szt.-Márton község körvénye ingatlan szerzése tárgyában, t. i. a Glickestál-féle ház vétele keltett élekebb vitát. Ellene alapos indokokkal foglaltak állást: Beniczky Kálmán alispán s dr. Lax Adolf ügyvéd, tiszteletb. m. ügyész, id. Bulyovszky Simon törvényhatósági tag. Mellette érveltek Pieter Ambrus és Kohút János. Végül szavazásra hoesátatták a dolog, a házvétele mellett szavazott 17, és ellene 9 törvényhatósági tag. Így tehát a ház vétele tőlől felterjesztetik a miniszteriumhoz, most már másodikban, jóváhagyás végett.

Alkalmi beszéd.

Felsője királyunknak folyó évi szeptember hó 23-én kelt s a magyar miniszterelnököz intézett legmagasabb leiratatói felleikésulve, a znióváraljai »Magyar olvasó-kör« mint lapunk előző számából is ismeretes, a polgársággal egyetemben, szeretett királyunk névünnepe, vagyis f. hó 4-én kivilágítással egybekötött lampionos és faklyas körmenetet rendezett. Ezen ünneplésnek egyik legkiválóbb mozzanata volt a Parvy Endre tanár által tartott alkalmi beszéd, a melyet a megyei specialis viszonyokra való utalásánál fogva is, a turóczi hazafis közönséggel való megismertetés végett az alábbiakban egész terjedelmében közlünk. A csinos beszéd ígygen szól:

Nagy ünneplések folytak és folynak ma szerzte az országban. A legalkotmányosabb, a legjobb, a legdicősebb király névünnepe ülik ma mindenütt. Egygyé forr e nemzet minden rétege a haza szeretet szent tüzeben, egyesülünk érzesben, gondolaton, imában, hogy a második ezredév első nagy királyának, dicőségesen uralkodó I. Ferenc J.-nek életét a királyok Istene menél hosszabbra, mennél nagyobbra nyujtsa. Szívünk sugallatát, lelünk óhaját, egész valónk igaz benső

vágyat elégtjük ki a mai nap, midőn érzelmeinket önként, szabadakarattól, mintegy benső szükségképpen visszük a trón szamolya elé. Tudjuk jól, hogy törhetetlen királyhűség, langoló honszerlelem közönmossa váll tuljidoságai a magyar nemzetnek. Ezer éves történelmünk minden lapja, minden betűje e két érzelm leg-szorosabb egybeolvadását, elvaliszhathatlan egyesülést bizonyítja. Felkent királyáért élni, dolgozni, nélkülözni, szenvedni, tűrni és meghalni, mindig könnyű volt e nemzetnek. Ugymint mi tudunk szeretni királyt, úgy nem tud e világon senki sem! Mern nem is szeretet ez csupán, nem is csak tisztelet és hódolat, nem is csak ragaszkodás és hűség mindezeknek egy érzelme való összeolvadása, a mit csak e szóval fejezhetünk ki, hogy: rajongás. Voltak fájdalmas, voltak nehéz napjaink: tagadhatatlan, hogy az osztrák politika sokszor lundóntéhetetlen falat emelt király és nemzet közé, de a bentlomagzott s megsértett hazafizság bosszúálló haragja azonban eloszlott, melyet a felkent király szent és sérthetetlen alakja jelenik meg szeméi előtt. Nincs nemzet, melynek fiai oly rettegő felelemmel, oly benső ragaszkodással néznek királyuk minden lépését, minden intézkedését, mint mi. A szomorú múlt aggodalmasakka tett bűnünknek s a legfelsőbb helyről jövő legparányibb hűdegség, a legkisebb zokszó, szívég hat e nemzetnek s a visszatetszésnek csupán sejtíme is szárnyát szegi összes leikesedésünknek. De viszont elég egy bátorító pillantás, elég egy királyi bizató szó s mi, elefejtünk minden sérelmet, minden bántódat s szívünk igaz érzelmevel, leikesedésünk tiszta tüzevel kialjuk, hogy éjjen a király.

És ime, az idők teije bekövetkezett, ajkunkon megfagy az szó, szívünk dobhása elal s mi csak összekulcsolt kezekkel némán állunk a nagy Mindenható előtt, ki meghalhatónépek imáját s végre adott neki egy igazi atyát, Ferenc Józsefet, nemzetünk dicső királyát. 30 éves uralkodásának minden mozzanata egy-egy fényes tanúbizonyosága nemzetünk iránti végtelen szeretetének. 300-ad óta nem volt uralkodónk, ki annyira megértette volna nemzetének ezer küzdelmet, kimagasló erőnyeit, a ki annyira meg tudta volna becsülni nemzetének hűségét, a trón iránti ragaszkodását s a ki mindezeket annyira meg tudta volna hálálni, mint Ő, a mi szeretett ősz királyunk. A legválságosabb, a legviszontagságosabb napokban vette át országunk kormányát? midőn az annyiszor megcsalatott nemzet alkotmányától megfosztva, benúntan, az európai színonval, ből hátramaradtottan, teljes bizalmatlansággal a királyi ház iránt — állt a lenni vagy nem lenni iszonyú lejtőjén. És az ő magasztos leike, atyai szeretete, bölcs uralkodása, rövid 30 év alatt megváltoztatótt mindent. Behégesztett minden szót, elsimított minden redőt, kiegyenlített minden különbséget s a megújult s megifjodott nemzet, az egész világ által elismert tündöklő fényben lépte át — öreg királyának vezetése alatt a II. ezredév küszöbét. Az újja alkotott Magyarországgal, magas kulturájával, egész világ által elismerten, mint az európai hármás szövetség kimagasló részére s ez által, mint az európai egyensúly és béke jelentékeny öre, foglal helyet a nagyhatalmasságok között. Ime! ez a mi dicső

Elsőzör történt, hogy igen komolyan szóvá tette feleségével életük ezen módját és határozottan kívánta, hogy ezután a testet-leiket kimerítő izgalmas élet után a falu csendjében keressenek pihenést, nyugalmat.

— De mi jut eszedbe, kerlek?! Most menjünk falura, a mikor a város elvensége teljes forrásban van? Hiszen kinevetne az egész világ.

— Ha úgy szeresz engem, mint én remélem, az egész világ iteletere nem adsz annyit, mint az én véleményemre kell adnod.

— Hiszen szeretlek, tudod, hogy szeretlek. De hogyan kívánhatod, hogy épen most hagyjam el a társaságot. Nyarom, amikor az egész világ falun, vagy furdón pihen, nem mondom, hogy néhány hetet szívesen nem töltök el a nyilatok falun. De: látod Béla, most, a tel kezdettén, nem kívánhatod tölem, hogy itt hagyjam az én megszokott világotam . . .

— És te kívánhatod tölem Olga, hogy én teljesen elszakadjak az én világotomtól . . .?

— Nem kívánom, de hogy kívánom, hogy teljesen elszakadj! Csupán azt nem akarom, hogy most menjünk.

És mennél többet beszéltek erről a tárgyról, annál jobban be kellett látania Rákóti Bélának, hogy bizony ő az ő feleségének nem elég kárpótálás azért a mesterkélt világot. És eszébe jutott annak a szóke leánykának a mondása: »Tudom, hogy össze enne a leiked zúva, ha azt kelene tapasztalnod, hogy te nem vagy elég neki az egész világotért kárpótálásul.«

Most jutott eszébe, hogy az a tapasztalatlan gyermek mennyire ismerte, mennyire megértette őt!

Igen, ez a kegyetlen tapasztalás összezúta a lelkét. Összezúta úgy, mintha az egész világ összeomlott volna körülötte.

Aminthogy össze is omlott!

Soha, de soha nem érheti az embert kegyetlenebb fájdalom annál, mint mikor idealkalmasa által megalkottott szép világnak egy-egy kedves részlete megsemmisül, porrá omlik. És ő egymástól látta romba dűlni azokat a gonddal épült fellegvárakat. Elsőzör egyet; azután a masikat, harmadikat . . . sorban egymásután, rohamos gyorsasággal valamennyit.

Mar az szerelőtt kegyetlen csapás volt szívének, mikor rájött, hogy Olga nem az az édes, odaadó kis feleség, akit benne föltalálni remélt; elszomorította nagyon, mikor tapasztalta, hogy — bár egy-egy pillanatban igen szenvedésyesen tudja szeretni, de — a legtöbbször hideg közönyösséggel fogadja közeledését. . . Hanem mi volt ez a többihez? Mi volt ez ahhoz, hogy másfél évi házasság után megszokott töle a szép asszony Goda Elemérrel, aki — azt hiszem, e kalanddal csupán hírnevének remélt szolgálót tenni. — Bár meglehet, hogy egy kissé a szíve is érdekelve volt, nem csupán a hűségá.

Szegény Rákóti Béla meg volt dermedve az első napokban. Teljes tehetetlenség vett rája erőt. Ki sem mozdult lakásáról. Ott feküdt: a diványon egész nap és merev szemekkel bámult az őréségbe.

Negyedik napon a leszuó esemény után megérkezett édes anyja — és engedte magát haza vitetni,

mint egy tehetetlen fadarab, abba a kis faluba, melyet olyan haldogan eldögött el nem nagyon régen!

Azán csak elégtelt napról-napra, szerető szülőit és kis hűgát is kerülve, mint a keserves fájdalom megtestesülése. Nem beszélt soha senkivel; talán csak azzal a fővárosi ügyvéddel, aki valóprct vitte az ő nevében. Láttá, hogy aggnódnak érte, érezte, hogy egykori Mucikája bármi nagy áron megváltaná szenvedéseit; halás is volt lelkeben érte, — de szó nem tudott jönni ajkára, hogy nekgyőzönje.

Fél év is eltelt, mikor egyszer a fővárosba távozott; valószínűleg ügyvédje sürgős hívására.

Tudták a hozzátartozók, hogy szomorú tragédiájának utolsó jelenetét eljatszandó — távozott hazáról — és imádkoztak mind a hármán: az apa, anya, meg a kis Muci, hogy hozza vissza az Uristen szerencsésen.

Visszahozta,

Sokkal nyitabb arcval jött vissza, mint amilyen eltvázott. Látszott rája, hogy lelke egy nagy, nagy teherlő szabadult meg.

— Nincs többé, aki nevére szegyet hozna! mondta édes anyjának. Be van fejezve hála Istennek! Ez volt az első alkalom, hogy szóvá tette a lelkét emésztő eseményt. És mintha új kedvelő fogna az élethez, kezdett érdeklődni az emberek és a házi dolgok iránt.

És amint figyelmére méltatta környezetét, lehetetlen volt észre nem vennie, hogy az a hallgatólag szóke kis leány milyen benső jóakarattal iparkodik komor

királyunk hervadhatatlan érdeme és ez az ő dicső uralkodásának legszebb gyümölcse.

S midőn a nemzet, boldogan, megelégedetten, összekulcsolt kezekkel al halát a Mindenhatónak s királyának s mérhetetlen javakért és midőn nagy boldogságban remegő lélekkel, felve tekint bizonytalan jövőbe, mely rosszat s jót egyaránt tartogathat méheben s midőn leborulva kéri nemzetét Istenét a legalkotmányosabb, legnemesebb uralkodója életéért, akkor ez a nagy uralkodó megégyeztet megnyitja szeretetének kiapadhatatlan forrását és ép oly nagy, ép oly becses, ép oly lélekemelő, mint magasztos ajándékot nyújt az nemzetnek, hogy az egész világ előtt újabb tanúbizonyságot adjon nemzetünk iránti végtelen azeretetének. Olyan ajándékot adott Ő most nekünk, a minőt fejedelmünk még nem adott soha nemzetének. Tíz szobrot állított fel saját költségén fővárosunkban, melyek dicső múltunk legkiválóbb alakjainak emléket örökítik meg. Sajátos játékra sorsnak, hogy a nagy király korszakalkotó gondossága kiterjedt Pázmány Péterre is, Esztergom nagybíró érszkére, a magyar bíboros Cicerórá, a magyar prózáírás megteremtőjére, ki épen a mi megyénknek, épen a mi kis községünknek is hosszabb ideig lakója volt mint turóczi prépost. A mindenütt legnagyobb örömmel fogadott királyi ajándék, Pázmány Péter által, a mi kis községünknek a legközelebről érni a mire méltán büszkék lehetünk s kétszeresen halásak a nagy király adományáért.

De azt kérdezhett valaki, hogy mi az, tíz szobor, egy nemzetnek! Hiszen vannak világávrások, melyeknek egyetlen egy középülete nagyobb összegbe került, mint az a tíz szobornál fog kerülni együttvéve. Hisz feljegyzett már a történelem ennél sokkal mesésőbb, sokkal értékesebb fejedelmi ajándékokkal is. — Nem jegyezhetett föl! és nem fog feljegyezhetni soha. Ennél mesésőbb, ennél értékesebb ajándékot a miliomosok egysülőt tabrára sem állíthat össze, mert pénzért adnak marvány, adnak arany szobrot is, de nagy szívet, nemcsak gondolkodást, melylyel egy nemzetnek százados sebeit behégeszteti, százados sérelmeit orvosolni lehetne, a világ összes kincseért sem lehet összevásárolni. Már pedig a mi által, jó érem királyunk ajándéka ilyen mesés, ilyen fölülmúlhatatlan ajándék. Annak a tíz szobornak nagy jelentőségét csak mi érthetjük meg, mi, kik ismárjuk nemzetünk múltját, ismerjük a küzdelmeknek azt a végtelen hosszú láncolatát, melyet király és nemzet századokon át folytatott. Mi érthetjük azt csak meg, hogy ez a tíz szobornál két óriási ellenfél kibékülésének örök időkre emelt biztos záloga, mi érthetjük csak meg, hogy a kegyes fejedelem a béke olaját nyújtja ősei nevében a mi dicső őseinknek, mi érthetjük csak meg, hogy ez a tíz szobor az ő végtelen nagy lelkeknek legszentebb áldozata a király és nemzet között emelt engesztelődési oltáron. — Avagy nem páratlan lelki nagyság kell-e ahhoz, szobrot emelni ellenségünknek?

hangulatát felvidítani, beteg lelkét meggyógyítani. Látott rajta, hogy boldog, ha végig hallgatja csevegését. . . És olyan hálas volt, a midőrt ez a kis leány nem hagyta őt el megpróbáltatása ezen kínos napjaiban. Teltek a napok, teltek a hónapok és Béla mindig több és több időt töltött egykori kis barátja társaságában.

Őszre úgy összeszoktak megint, mint valaha, régen annak előtte!

Harmadik évfordulóján annak az emlékeztetés szeptembernek, épen úgy, mint akkor, együtt ünek ismét a kerti házikó előtt; a leánya szorgalmasan öltögetve, Béla hallgatagon szemlélve a szorgalmas szép gyermekét. Körülöttük a késő őszenk ugyanazon sápadt virágai nyílnak; felettük ugyanazon bágyadt szeptemberi nap mosolyog és épen olyan halk zörrenéssel hull a levél a fák sárguló lombjairól.

A leánya lelkeben végig suhan az azóta elmúlt idők minden eseménye; eszébe jut, mit mondott akkor Béla: Ha úgy lenne, mint te gondold . . . ide jövők köztetek fájó szívemet meggyógyítani . . . ! Vajjon meggyógyult-e már? vagy meg fog-e valaha gyógyulni? Soha nem érzett még olyan vágyat arra, hogy megkerdezzé, mint most, — az akkorhoz annyira hasonló helyzetben.

Végre is fölemelt fejtét s szembe nézett az őt folyton figyelővel. Arca megsapadt egy kissé, de kimondta a vakmerő kérdést:

— Fáj-e még Béla?

— Micsoda, Mucikám?

— Az a seb, amelyet lelkeken az a szörnyű csatlós ütött?

— Nem fáj Muci! Hála legyen az Istennek, hogy az a seb nem fáj többé! De fáj az, hogy így kellett járnom! Volt nekem egy ábrándképem a családi életből,

Már pedig Bocskay István, Bethlen Gábor harcban állottak dicső királyunk őseivel. Bocskay az 1606. bécsi békét, alkotmányunk egyik alapkövét fegyverrel teremtette meg, Bethlen Gábor pedig egyszerűen legyőzte II. Ferdinándnak. Kell-e ennél nagyobb lovagiasság, kell-e ennél nemesebb gondolkodás? Emít-e föl a világtörténelem ehhez hasonló fejedelmi tenyt?

Óh, milyen tisztelt ünnepelő közönség! boruljon le e napon nemzetünknek nagyja és kicsinye jó királyunk nagysága előtt. Imádkozunk és könyörölgünk a Mindenhatóhoz a legaldottabb király életéért, egészségéért és boldogságáért. Imádkozunk, mert az Őlete a mi nemzetünkélete, az Ő egészsége, a mi nemzetünké egészsége, az Ő boldogsága, a mi nemzetünk boldogsága. A jövő az Isten kezében van.

Te pedig, jó királyom, fogadd nemzeted fiainak igaz halját, melyet e bércektől övezett kis község lakói csak az által fejezhetnek ki, hogy szívük egész melegevel, lelkesedésük szent tűzével kiálják: Éljen, éljen, éljen a király!

Páry Endre.

HIREINK.

— Magyar szónoklat. A helybeli izr. templomban f. hó 18-án d. e. 11 órakor magyar szónoklattal egybekötött istentisztelet lesz, mely alkalommal Dr. Schwarz Mór rabbi úr, Ő felsége szept. 25-iki legmagasabb leiratáról is meg fog emlékezni.

— Tanítónő-választás. A felső-stubbnyi községi iskolánál újabb rendszeresített tanítónői állásra, Musza Karolin, kalocsai születésű okleveles tanítónő választott meg egyhangúlag.

— Áthelyezés és kinevezés. A vallás- és közoktatásügyi miniszter Keleti Károly felső-turóczi tanító a magyar-országi állami elemi iskolához helyezte át, ellenben a felső-turóczi állami elemi népiskolához Katosska István okleveles tanítót kinevezte.

— Lelkeszi installáció. A trencsenyi ág. hitv. evangélikus egyházközség f. hó 3-án iktatta be hivatalába Kriszán Zsigmond megválasztott lelkészt. A beiktatási ünnepélyen jelen voltak Szalosszky Gyula főispánnal élükön az összes helyi hatóságok és hivatalok főnökei s a tanítványok igazgatói. Az egyházi hatóság részéről jelen voltak: gróf Zay Miklós egyházmegyei felügyelő, Riesz Károly esperes, több egyház felügyelője s az egyházmegyei lelkészek nagy számban. Az új lelkészt Riesz Károly esperes iktatta be hivatalába, fenkölt szellemű hazafias beszéd kíséretében adván át neki a lelkeszi hivatal jelképül a bibliát és a templom kulcsait. Az új lelkész meghatva hallgatta végig a szívből jövő s szívhez szóló szavakat s az új színe előtt megfogadta, hogy a beleje helyezett bizalomnak megfelelő, a mennyiben a hazának hű fia, egyházának engedelmes szolgája, híveinek pedig jószágos lelkipáztora lesz.

— Fegyver nem való gyermeknek. Folyó hó 15-én a szkleui mező 15 éves fia, atyja távollété-

tündérvilágot alkottam arról képzeltem; és kerestem, hosszú időn át kerestem, aki méltó lenne arra, hogy szeressem, akinek lelke az énnyémel rokon, aki engem teljesen megértene tudjon. Nem ez faj Mucikám, hogy csalódom! Nem az faj! Hanem az, hogy nem vettem előbb észre, aki lelkeomól lekezzett, aki velem érzésben gondolkozasban egy! Az faj, hogy bitorol elkerültem, akit a gondviselés élem hozott. A távolban kerestem, akit őt volt közelemben. Most tudom Édes, hogy te vagy az egyetlen, aki engem megértene tud; most már tudom hogy egyedül te vagy, akit az Isten az én számomra rendelt. Latom, tudom, érzem, hogy a te aihatos, tüdő, szerető lelked az énnyémel egy. És olyan félve mondom el neked drágam, hogy mindig féltetted az én lelkeim; olyan félve mondom el, hogy mindig csak teged szerettelek én. Megerted-e vajjon, hogy kellett az én lelkeimnek az a keserű lecke, hogy a te értékedet fel fogni képes legyem?

A leányka összekulcsolta a kezét, mintha imádságot hallgatna és szemében lánggal égett évekig visszafojtott végtelen szerelme.

— Oh édes Muci, elhiszed-e, hogy te vagy életem cejja? elhiszed-e, hogy te vagy örömeim kútforrása? és elhiszed-e, hogy csak az faj, hogy ilyen későn találalak meg? Elhiszed-e?

— Elhiszem Béla; elhiszem! Isten engem úgy segít! És úgy segítjen engem az Isten, amint benem soha nem fogsz csalódni!

Tudja azt Rakói Béla nagyon jól; és mikor szívéhez szorította azt az édes gyermeket, olyan boldogan feledték el mind a ketten azokat a keserves kínszenvedéseket, amelyek aran idáig eljutottak.

Adja Isten, hogy soha, soha észükbe ne jussanak azok!

(Vége.)

ben, ennek fegyverével vilékedett pajtásai előtt. Hogy virtust még jobban megmutassa, célzott s felhívta a kakast, elűtötte a fegyvert, mire egyik fúnyomban holtan rogtott össze, egy leány pedig nehebben sérült meg arcan.

— Egy hivatalos kimutatás szerint Németsországban a nők a legnehezebb férfi munkákat seregeseiől végzik. Így női körényseprő 3, cserépfűző 34, puskaműves 7, harangtőző 50 és kövező 50 van. 147 rézműves, 379 kovacsos, 209 női bányász tőri a követ és 2000 nő dolgozik szobrászoknál és kőfaragónál.

— Parisban a legközelebb egy nagy napilap indul meg, a melynek szerkesztője egy fiatal igen szép asszony lesz, egy ismert nevű politikus elvált felesége. Valamennyi munkatárs nő lesz. A kiadónál, s meg a nyomdász teendőket is nők fogják végezni. — Az olvasók meg bizonynyal csupa férfiak lesznek.

— Egy amerikai statisztikus összeállította annak az aranynak és ezüstnek értékét, a melyet Amerika földjéből a fölfedezés óta kibányásztak. 102 millárdot tesz ez ki (frankokban), a mely horribilis nagy összegből 46 millárd esik az aranyra és 56 millárd esik az ezüstre. — Jó volna a valuta rendezéséhez!

— Egy összeállítás szerint az állatok közül leghosszabb életű az elefánt, 400 évet is megéli; a legrövidebb életű az ökörszem, nem hiába legkisebb is, mert 3 évvel nem él tovább.

— A leánykeres legritimébb módja mai napig az a faluhelyeken itt-ott divó szokás, hogy a legény istentisztelet végén a templom kapujában lesi imádotját; és jól oldalba löki könyökével. Ha a leány visszadől; és igit jelent.

A váltó.

Ki ne ismerné azt a hosszakap papírdarabot, melyet váltónak neveznek? Nem nagyon sok ember van, széles Magyarországon, aki ilyenre rá ne írta volna már a becses manu-proprietát; olyant pedig egyáltalán képzelnem sem tudok, aki nem látott még soha életében váltót; s nem tudja, hogy mire való az?

No, de ha mégis akadna olyan ember, aki nem tudná, hogy mi a váltó, kötelességemnek tartom annak e néhány felvilágosító szót megadni.

Ha valaha megtalál szorulni pénz dolgában, akkor ne menjen a szomszédhoz kölcsön kérni; ha hivatalnok, ne folyamodjék fizetési előlegért, hanem siessen a legközelebbi trafikba, ott kérjen váltót. Csak azt mondja meg, hogy hany forintra lesz szüksége, hogy a trafikos a kellő bélyeggel ellátott, egyébként tiszta papírost markába nyomhassa. Ezt a tiszta papírost — mely mellesleg legyen mondva, sokszor addig ér legfőbb, mint nincs rá írva semmi — vigye haza, s írja rá pl. Százförint, tölje rá még saját becses nevét is, s aztán kérje föl két jó barátját (e barátok lehetőleg vagyonosak legyenek) hogy ő tőle, mint »autogramgyűjtőtől« ne tagadjak meg aláírásukat. Ha ez megtörtént, siessen a fent leirt módon összefűzött papírosra a »Rucahát és vidéki takarékpénztár részvény-társasághoz«, mely azt a legnagyobb készséggel át fogja venni, s száz forintra érte ki fog fizetni, természetesen, levonva előbb egy negyedéve a törvényben megengedett 8 százalékos s hozzászámitvan valamikéért irásdíj és kezelési költségek címén is, ami együttvéve aligha lesz több 13 százaléknál. — Ez a váltó; többlet még a teljesen laikus embernek sem kell mondani, mert előbb mindenki igen jól megértheti, hogy a váltó nem egyéb, mint lehetőleg egyszerűbb és legpompásabb pénzosználó eszköz.

Igaz ugyan, hogy teljesség okáért még valamikéval ki kell egészíteni az előbbeni ismertetést; no de ez is csak azt fogja bizonyítani, hogy okos ember volt, a ki a váltót kitalálta.

A váltó olyan, mint a kérész, rövid ideig él. Rendesen nem tovább három hónapnál, s ez idő leteltével az érte kapott pénzt ki kell fizetni a rucahati takarékpénztárnak. »Ki kell fizetni«, ez nagy szó! De mikor nincs miből, ez még nagyobb szó! Így hát nincs más hátra, mint új váltót adni és kamatozat fizetni a rucahati pénztárnak. Ezt a »szórakoztató mulatságot« aztán évekig lehet folytatni, s ha nincs baj, Rucahaton szívesen csinálják a ögört. De egyszer csak észükbe juthat azt mondani, hogy »fissz!« Ez már nem tréfa, de még ez sem baj. Hamar egy új váltóval, egy új pénztintézethez kell sietni, hátha sikerül a konkurensekőt pénzt kapni. Többnyire sikerül. És ha nem? Akkor még is csak fizetni kell. Persze, persze, csakhogy, mondom, hogy nincs miből. Ez se baj. Majd megveszik a pénzt, a mar említett jó barátok egyikén, s ő lehet, hogy pót-akat és nyakunkba, de legvalószínűbb, hogy szó nélkül fizet, s marad továbbra is jó barátunk, azzal a különbséggel, hogy újabb váltóinkat nem fogja többé díszíteni becses aláírása.

Ilyen és ehhez hasonló módon csinálja az adósságot váltóval számtalan ember, a nélkül, hogy erre az

adósságszínalásra igaz ok fennforogna, a nélkül, hogy ennek valami reális alapja volna. De teszi, mert vélménye szerint, jövedelméből megélni képtelenség és mert bízik soha be nem következendő jobb időkben, a mikor könnyelműen csinált adósságait kifizetheti. De teszi legfőképp azért, mert ma már nincs könnyebb, mint adósságot csinálni! Azt mondják, az alkalom csinálja a tolvajt. S ez úgy is van. De az is bizonyos, hogy az alkalom csinálja az eladósodott embereket is. Ha meggondolatlanul, derűre-borúra nem hitelezének mindenkinnek, nem volna annyi eladósodott ember.

Régebben a magyar ember a világ minden kincsért sem irt volna alá váltót; félt tőle, mint a tűztől, s fiait kiragadással fenyegette, ha valaha váltót mernének aláírni. Ma már csak a mesében van ilyen alak.

Azért azt tartották — mint a hogy azt Vas Gereben a »Garasos arisztokratia«-ban leírja, — hogy a váltó egy hajszállal sem jobb az olyan adóslévélnél, melyben az adós kötelezi magát előre megvenni egy kötelet, amellyel ha adósságot ki nem tudná fizetni, felköthesse magát. Ma ettől a kötéltől senki sem fél.

Nincs szándékomban a váltót, mint intézményt ellen szólni; sokkal nagyobb jelentősége van ma a váltónak, semhogy azt fölöslegesnek vagy nélkülözhetőnek mondhatnám. Az államok jóléte és gazdagsága a virágzó kereskedelemről függ. Hogy pedig ez virágzó legyen, ahoz jó hitelviszonyok szükségesek. A jó hitelviszonyoknak éltető lelke, a váltó. Kereskedelmi váltó nélkül el sem képzelhető; a váltóforgalom éltető a kereskedelmet. Váltóval egyenlítik ki a legkülönbözőbb és legkomplikáltabb világgazdasági tartozásokat és követeléseket. A váltó nem egyéb, mint kereskedelmi papírpénz, mely ép úgy mint a valódi papírpénz, megkönyíti a compensatókat és elkerülhetővé teszi az ércpénznek ide-oda adását, egyszerűen megkönnyíti a forgalmat. A szolid kereskedőnek legfőbb kötelessége a névalírása; mert ha a kereskedő elveszti a hitelt, vége van. Ebből is látható, hogy a váltó első sorban a kereskedők részére szolgáló intézmény. De miért ne csinál-hatna az is váltóadósságot, aki nem kereskedő? A gazda kissé jobban akarja instruálni földjeit, váltóra vesz fel pénzt. Jól teszi. A jövő év valószínűleg megtéríti a költségeit, s akkor kifizetheti a tartozását. A buza ára nagyon alacsony, de bízik benne a gazda, hogy tavasszal emelkedni fog. Hogy azonban addig is megtudjon élni, váltóra vesz fel pénzt. Jól teszi. Sok példát lehetne fölhozni, hogy mikor egyszerű a nem kereskedőnek is váltót aláírni. De különös, hogy éppen azok, akiknél indokolt volna a dolog, ha csak lehet, elkerülik váltó-kölcsönt: azok pedig, akiknek erre egyáltalán semmi szükségük sincs, nyakra-főre írják a váltókat.

(Vég. köv.)

Nyilttér.

Az e rovatban foglalkáért nem vállal felelőséget a szerk.

Foullard-selyemet 60 król 3 frt 35 krig méterenként — japáni, chinai, s. a. t. a legújabb mintázzal és színekben. u. m. fekete, fehér és színes. Henneberg selyemet 45 król 14 frt 65 krig méterenként sima, csikos, kockázott mintázott, damasztolt s. a. t. (mintegy 240 különböző minőségben és 2000 szín és mintázzal s. a. t.) a megrendelt árukat postabőr és vámmentesen a házhoz szállítva. valamint mintákat postafordultával küldenek **Henneberg G.** (cs. és k. udvari szállító) **selyemgyáral Zürichben.** Svájcba címzett levelekre 10 kros. levelezőlapokra 5 kros. bélyeg ragasztandó. Magyar nyelven irt megrendelések pontosan elintéztetnek.

The Continental
Bodegá Company
Valódi hamisítatlan
külföldi borok

• Portbor.
• Sherry.
• Madeira.
• Marsala.
• Malaga.
• Tarragona s. a. t.
Legjobb
bevásárlási forrás

Raktár:
Rózsahegyén
Klein Jakab
úrnál.

386. sz. 1897.

Árverési hirdetmény.

Alulírt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t. c. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a tek. t.-szt.-mártoni kir. járásbíróaság 1896. évi 1527 sz. végzése következtében Mudrony Pal ügyvéd által képviselt Bela szül. Gresso Zsuzsanna javára Bohacsik Pal ellen 244 frt 27 $\frac{1}{2}$ a kr. erejéig foganatosított kielégítési végrehajtás után lefoglalt és 340 frt 50 krra becsült 7 gabonaföld. 2 ló hámmal, 1 vastengelyű szekér, 1 vasesk, 2 borona, 1 szecsakavagó gép, 2 tehén, 1 üsző, 2 fehér malac, 1 fehér disznó, 1 asztal, 2 szék, 1 lóca, sparhert, 1 ábrésztó órából álló ingóságok nyilvános árverésen eladotnak.

Mely árverésnek tek. t.-szt.-mártoni kir. bíróságnak 5725—1897. számú végzése folytán 244 frt

27 $\frac{1}{2}$ a kr. tökéövetelés, ennek 1889. október 14. napjától járó 5, 6% kamatai és eddig összesen. 119 frt 78 kr.-ban bíróság már megállapított költségek erejéig Rohacsik Pálnál Kis-Selmecen s. illetve Szucsánban lezáró esküztésére 1897. évi október hó 25. napjának délelőtti 10 órája határidőül kiütetik és ahhoz a venni szándékozik oly mennyiséssel hivatakn meg. hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t. c. 107 és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legfőbb tétel igerésen becsaron alól is el fognak adatni. Keit Turóc-Szt.-Mártonban, 1897. szept. hó 29. napján.

Zathureczky Jenő,
kir. bírósági végrehajtó.

Alapított 1858.

BUDAPESTI SZIVATTYU- ÉS GÉPGYÁR RÉSZÉNY-TÁRSASÁG

(ezelőtt WALSER FERENC)

BUDAPEST, VI. ker., Külső váci-ut 45. sz.

Sürgöncim: SZIVATTYUGYÁR BUDAPEST.

GYÁRT:

mindenféle gőzgépet, Schmidt-féle forrgőzmotorokat (40% szénmegtakarítás), petroleum- és benzínmotorokat. Keretfűrészeket, körfűrészeket és csertörőket. Gőzkazánokat, előmelegítőket, tartányokat. Hidakat és egyéb vasszerkezeteket. Mindenféle szivattyukat gőz-, szij- és kézi hajtásra, valamint villamos üzemre. Arzezi kufelépitményeket vasból. Tűzfecskendőket és vízszállítókat, tűzoltósági felszerelési tárgyakat. Köztisztasági szereket, öntöző-kocsikat, sarkaparó és seprőgépeket, hőkéleket és uthenereket. Egészségügyi szereket, mint gőzfertőtlenítő készülékeket és teljes fertőtlenítő telepeket pőcegődőr tisztító készülékeket. Vas- és erőntvényeket, harangokat. Keményöntésű acélfelületű tűzrostélyokat egyenes és kigyóalakban, valamint polygon rostélyokat.

LÉTESIT: vízműveket, csatornázásokat, vízvezeték és légszszberendezéseket, központi fűtéseket.

— Árjegyzékek és költségvetések ingyen és bérmentve küldetnek. —

Hi iszik

Kathreiner-féle
Kneipp-maláta-kávét?

Mindenki a ki félti az egészségét és mégsem akar lemondani a kávé megszokott kellemes élvezetéről. Mert a Kathreiner-kávé hozzátelele által elvész az idegigató bakkávének általánosan ismert és rendes használatnál annyira egészségrontó hatása. *****

Mindenki a kinek egészségét valami megrontotta. Különösen ideg- s gyomorbántalmakban szenvedőknél sok ezer esetben a legégszszesesebb és a legkönnyebben megemészthető Itálnak bizonyult a tiszta Kathreiner-kávé. *****

Minden asszony és gyermek, a kinek gyöngye szervezetére különösen jótékony hatással van a tápláló Kathreiner-kávé s a kik kellemes, enyhe íze miatt, ugy bakkávével keverve, mint tisztán nagyon szeretik. *****

Mindenki a ki a háztartásban takarékos, de izletes és a mellett egészséges kávéitál mégsem akar magától megvonni. Takaróssági szempontból is ajánlható a Kathreiner-kávé, akár bakkávéval vegyítve, akár tisztán.

A Kathreiner-féle Kneipp-maláta-kávé valóban egészségi és család kávé, a mely szemekben a legjobb malátából készül; a bakkávé kedvelt ízet a Kathreiner-féle gyártási mód adja meg neki, a mely a leghíresebb szaktekinéyeketől ellásmerve, minden művelt államban tért hódított Csak a Kathreiner-kávé egyesítl magában a bakkávé kellemesen ingerlő ízet és a maláta-kávének egészséges, orvosilag elismert és megerősített előnyeit. *****

Kérelem: Tévedések és megkárosodás kikerülése végett bevásárlás alkalmával tessék jól vigyázni az eredeti dobozra, a melyen ez a felírás van **Kathreiner.**

Az olyan csomagban, a melyen nincs rajta a Kathreiner név, hamisított kávé van.